

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/174/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114227325
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5114227325.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: Bc. T. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX, XXXXAK R. op D. N., proti odporcovi: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a. s., so sídlom Želatevská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO: 649 48 242, vykonávajúca činnosť v Slovenskej republike prostredníctvom: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a. s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpený: HMG & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefanovičova 12, 811 04 Bratislava, IČO: 35 885 459, v konaní o návrhu navrhovateľa na obnovu konania sp. zn. 6C/208/2012, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 40C/32/2014-57 zo dňa 24. novembra 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 40C/32/2014-57 zo dňa 24. novembra 2014, mení tak, že návrh na povolenie obnovy konania zamieťa.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 214,58 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Žilina povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6C/208/2012.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade obnova konania je dôvodná preto, lebo právoplatný rozsudok vo veci sp. zn. 6C/208/2012 zo dňa 06.12.2013 je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev (§ 228 ods. 1 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“). V ďalších podrobnostiach uviedol, že hore citovaným rozsudkom Okresný súd Žilina vyhovel návrhu navrhovateľa a uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 736,96 Eur spolu s riadnym úrokom z omeškania vo výške 17,88% z istiny vo výške 677,74 Eur od 10.09.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9% z istiny vo výške 677,74 Eur od 10.09.2010 do zaplatenia a súčasne uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 44,00 Eur titulom súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 141,80 Eur titulom trov právneho zastúpenia, k rukám jeho právneho zástupcu. Okresný súd zaviazal odporcu na zaplatenie žalovanej sumy na podklade uzatvorenej zmluvy medzi účastníkmi konania, na základe ktorej odporca čerpal kreditnou kartou finančné prostriedky od navrhovateľa. Odporca však riadne nespĺňal svoj záväzok zo zmluvy o karte podľa dohodnutých zmluvných podmienok. Dostal sa do omeškania a tak navrhovateľ oznámil predčasnú splatnosť úveru dňa 02.09.2010. V rozsudku č. k. 6C/208/2012-62 zo dňa 06.12.2013 sa súd vôbec nezaoberal posúdením neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere (napr. dojednanie riadnych úrokov, odkazov na pohyblivú úrokovú sadzbu spôsobom uvedeným v článku VII. bod 6 Obchodných podmienok, či dojednanie bodu 2 Zmluvných ustanovení ku kreditnej Max karte o tom, že predmetný záväzkový vzťah sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka), čo je však najpodstatnejšie, nevyhodnotil ani spôsob uzavretia spotrebiteľskej úverovej zmluvy ako takej, vo vzťahu k ustanoveniu § 4 ods. 1 Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch - predmetné ustanovenie totiž vyžaduje písomnú formu takejto zmluvy

(inak je neplatné), pritom na zmluve na č. I. 23 spisu sa nenachádza podpis jednej zo zmluvných strán (podpísal ju len dlžník, nie veriteľ), taktiež nie je zrejmé, kedy bolo T. M. doručené potvrdenie o uzavretí zmluvy, a takisto nie je zrejmy ani dátum akceptácie. S poukazom na uvedené, v zmysle cieľov zadanych právom Európskych spoločenstiev, a ďalej citovanej právnej úpravy majúce tieto ciele transponovať a následne garantovať, rozhodol prvostupňový súd tak, že obnovu konania na základe návrhu odporcu - spotrebiteľa. Pokiaľ sa týka rozhodnutí Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev prvostupňový súd v dôvodoch rozhodnutia poukázal na viaceré rozhodnutia (napr. uznesenie Súdneho dvora C-76/2010 Pohotovosť/Korčkovská, rozsudky Mostaza Claro 168/2005, Oceáno Grupo Editorial SA C 240-98-C 244/98).

Proti vyššie uvedenému uzneseniu podal odporca odvolanie, na základe ktorého odvolací súd žiadal, aby napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6C/208/2012 zamietne.

Prvostupňovému súdu vytýkal to, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež nesprávne právne posúdenie veci. V bližších podrobnostiach uviedol, že okresný súd nesprávne posúdil plynutie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Okresný súd skonštatoval, že táto lehota začala plynúť dňa 15.07.2014. Podľa názoru odvolateľa však takéto stanovenie počiatku plynutia subjektívnej lehoty nemá zákonnú oporu. Ustanovenie § 228 ods. 1 stanovuje, že počiatok tejto lehoty závisí od doby, kedy sa ten, kto obnovu navrhuje dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ju mohol uplatniť. Pokiaľ totiž navrhovateľovi uplynie zákonná trojmesačná subjektívna lehota na podanie návrhu, na plynutie objektívnej lehoty už súd prihliadať nemá, a teda subjektívna lehota má pred objektívnou prednosť. V danom prípade, navrhovateľ podal návrh na obnovu konania dňom 12.08.2014 a to po tom, čo dňa 23.06.2014 požiadal súd o zaslanie dokumentov, pričom s týmito sa oboznámil dňa 15.07.2014 pri osobnej návšteve súdu. Pokiaľ pri svojej rozhodovacej činnosti okresný súd aplikoval ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. mal odvolateľ za to, že toto ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že obnova konania pripadá do úvahy len v prípadoch, kedy až po právoplatnom skončení veci dôjde k vydaniu rozhodnutia Súdneho dvora Európskych spoločenstiev. S poukazom na uvedené, mal odporca za to, že neboli splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 230 ods. 1 O.s.p.. Za ďalšie, odvolateľ sa nestotožnil ani so záverom prvostupňového súdu v zmysle ktorého sa súd konajúci vo veci sp. zn. 6C/208/2012 nezaoberal neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Rozsudok v predmetnej veci je vecne správny a dostatočne odôvodnený. V dôvodoch rozhodnutia sa súd vysporiadal so všetkými uvádzanými skutočnosťami. V danom prípade bola aj dodržaná písomná forma, a to bez ohľadu na to, či by sa na vec mali aplikovať ust. Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka alebo zákona o spotrebiteľských úveroch. Navrhovateľ v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol informovaný o všetkých relevantných informáciách týkajúcich sa daného úveru, čo koniec koncov potvrdil aj svojim podpisom na zmluve. To, že zmluvný vzťah dojednaný medzi účastníkmi konania bolo potrebné posudzovať podľa ust. Obchodného zákonníka potvrdil aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 6MCdo 4/2012 zo dňa 27.03.2012. Správnosť aplikácie Obchodného zákonníka na takýto zmluvný vzťah prevzali aj viaceré krajské sudy SR. Odvolateľ zdôraznil, že žiadny právny predpis účinný v čase uzatvorenia zmluvy nestanovoval určenie výšky úrokovej sadzby poskytnutého úveru odkazom na ustanovenia Obchodných podmienok ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. K uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danom prípade došlo, čo de facto potvrdil aj navrhovateľ vo svojom návrhu na obnovu konania. Na záver svojho odvolania odporca uviedol, že v danej veci prebehlo riadne konanie v zmysle ust. Občianskeho súdneho poriadku boli dodržané všetky procesné podmienky nielen na to, aby sa odporca ako veriteľ domohol svojho práva na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale aj aby sa navrhovateľ ako dlžník mohol brániť proti žalobe, či už tvrdeniami alebo dôkazmi, k čomu však z jeho strany nedošlo. Nečinnosť navrhovateľa resp. nespĺnenie si povinnosti informovať odporcu ako veriteľa o zmene miesta pobytu, nemôže byť na ujmu odporcovi, ktorý si len uplatňuje svoje právo na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Navrhovateľ sa len špekulatívnym spôsobom snaží zrušiť rozhodnutie mimoriadnym opravným prostriedkom z dôvodu, že v relevantnom čase sa riešeniu veci vyhýbal, čím radikálnym spôsobom zasahuje do jednej zo základných princípov právneho štátu, t. j. princípu právnej istoty. Na zdôraznenie správnosti svojich tvrdení odvolateľ poukázal na vec vedenú na obdobnom a skutkovom a právnom základe na Okresnom súde Prešov sp. zn. 12C/168/2014.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia

odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a uznesenie okresného súdu podľa § 220 O. s. p. zmenil, a to z nasledovných dôvodov.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Vzhľadom na to je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená. Predmetom obnovy je zásadne právoplatný rozsudok (ktorým sa rozhodlo o celej veci, čiastočne alebo len o základe), právoplatné uznesenie schvaľujúce zmier, platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz., ako aj rozhodnutie vydané v konaní o dedičstve, za podmienok uvedených v § 231 O.s.p. Návrh na obnovu konania môže podať účastník pôvodného konania, prípadne jeho právny nástupca. Návrh na obnovu konania nemôže podať vedľajší účastník, a to ani vtedy, ak sa zúčastnil pôvodného konania, nakoľko zákon mu v týchto prípadoch priznáva len právo vstúpiť do už začatého konania a nie podať návrh na začatie konania. Môže však vstúpiť do už začatého konania o obnovu konania, ak ide o veci, v ktorých môže vystupovať. Účastníci konania, proti ktorým smeruje návrh na obnovu konania, nemôžu byť osobami odlišnými od účastníkov konania, o obnovu ktorého ide.

Vzhľadom na mimoriadny charakter uvedeného opravného prostriedku, je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená, a to jednak z hľadiska dôvodov, jednak na z hľadiska plynutia času. Je na navrhovateľovi obnovy konania, aby preukázal, že je tu nová skutočnosť alebo dôkaz a zároveň tento je spôsobilý privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu (§ 228 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením (§ 228 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev (§ 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p.), možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie (§ 228 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. bolo do slovenského právneho poriadku zaradené zákonom č. 384/2008 Z. z. Dôvodová správa normu odôvodňuje odkazom na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 18. júla 2007 (Štátna pomoc - ESUO - Hutnícky priemysel) vo veci C 119/05 (Ministero dell'Industria, del Commercio e dell'Artigianato v. Lucchini SpA, predtým Lucchini Siderurgica SpA,). Ten je však veľmi špecifický a týka sa len prípadu, ak vnútroštátny súd zasiahne do kompetencie orgánu Európskej únie. Rozsudok Lucchini tak neumožňuje napadnúť rozhodnutie pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím. Dôvodová správa potrebu novelizácie okrem prípadu Lucchini neodôvodnila nijako inak. Z toho možno vyvodiť, že cieľom novely bolo umožniť obnovu konania len v prípadoch analogických s vecou Lucchini. Z pohľadu účelu by sa teda § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. mal vykladať reštriktívne.

Zo systematických súvislostí celého § 228 ods. 1 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že dôvodom na obnovu konania sú len také dôkazy, skutočnosti, rozhodnutia, trestné činy či rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré majú priamy vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. Niet preto rozumného argumentu, prečo by sa práve písmeno e/ tohto zákonného ustanovenia malo od tohto systému odkláňať a umožňovať obnovu konania aj z dôvodov, ktoré nemajú ani s účastníkmi a ani s predmetom sporu nič spoločné. Ani písmeno a/ tohto ustanovenia nehovorí o tom, že sa má týkať len rozhodnutí, ktoré s vecou vecne i personálne súvisia. Ustálená judikatúra však zaujala jasný a presvedčivý názor, že takýto súvis musí existovať. Niet racionálneho dôvodu, prečo by sa rovnaké zmýšľanie ako pri písmene a/ nemalo použiť aj pri písmene e/ ustanovenia § 228 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd považuje za nevyhnutné uviesť, že okresný súd nesprávne hľadal pri posudzovaní návrhu na povolenie obnovy konania rozpor napadnutého rozhodnutia s rozhodnutiami, ktoré nesúvisia s pôvodným konaním vecne ani personálne a navyše sa snažil prehodnocovať postup okresného súdu pri aplikácii vnútroštátnych spotrebiteľských noriem. Takýto prípadný nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom inštitútu obnovy konania, ale na základe iných opravných prostriedkov zakotvených v Občianskom súdnom poriadku. Iná situácia by bola, samozrejme, ak by sa konkrétne rozhodnutie Súdneho dvora EÚ týkalo spôsobu vyhodnotenia konkrétnej otázky riešenej v pôvodnom konaní. Touto otázkou sa však rozhodnutia, na ktoré odkázal okresný súd, vôbec nezaoberajú. Preto rozhodnutie vydané v základnom konaní s nimi ani nemôže byť v rozpore. Rozpor vyjadrený v § 228 ods. 1 písm. e/

O.s.p. nemožno chápať abstraktne, ale musí sa prejavíť v konkrétnom posúdení - t. j. ak je konkrétne posúdenie vnútroštátnym súdom v rozpore s konkrétnym posúdením Súdny dvorom EÚ či iného orgánu EÚ.

Ďalším problémom, pred ktorým okresný súd stál, bol časový aspekt. Okresný súd argumentoval rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ vydanými ešte pred právoplatným skončením pôvodného konania. Navrhovateľ obnovy konania sa teda nimi mohol brániť už v pôvodnom konaní. Ak tak neurobil, nebolo možné sa obnovou konania vôbec zaoberať. Pri povoľovaní obnovy konania totiž platí zásada, že pokiaľ účastník zo svojej viny neuplatnil určitú skutočnosť v pôvodnom konaní, je vylúčený z ďalšieho jej uplatňovania aj s dôkazmi, ktoré majú túto skutočnosť preukázať. Obnova konania preto v tomto prípade nemala byť povolená. Nič na tom nemôže zmeniť ani fakt, že navrhovateľ obnovy je spotrebiteľ. Aj ochrana spotrebiteľa musí mať svoje medze a nemožno ju poňať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti.

Podstata úvah okresného súdu, na základe ktorých vo veci povolil obnovu konania spočívala v nesprávnom postupe prvostupňového súdu v základnom konaní, predovšetkým v súvislosti s aplikáciou spotrebiteľských pravidiel majúcich základ aj v starších rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ. V zmysle vyššie uvedeného výkladu mal krajský súd za to, že dôvody pre povolenie obnovy konania neboli v posudzovanej veci splnené. Navrhovateľ založil svoje podanie na chybnom postupe okresného súdu, nekonštatoval zistenie žiadnych nových skutočností, resp. dôkazov, ani neoznačil rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ktoré by malo konkrétnu väzbu k posudzovanej veci; skôr sa javí, že podaný opravný prostriedok spĺňa kritériá iných opravných prostriedkov - odvolania, či dovolania, ktorých podstata však stojí na iných princípoch ako je inštitút obnovy konania. Postup súdu prvého stupňa smeroval k novému prehodnoteniu rozhodnutia vydaného v základnom konaní, a to na základe skutočností, ktoré bolo možné použiť už skôr, preto to nebolo možné návrhu navrhovateľa vyhovieť.

Pre úplnosť odvolací súd na záver dodáva, že v prípade nesplnenia podmienok pre doručovanie rozhodnutia vydaného v základnom konaní náhradným spôsobom by napadnuté rozhodnutie nebolo ešte právoplatné.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. (v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p.), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V konaní nebol navrhovateľ úspešný, preto krajský súd priznal odporcovi právo na náhradu trov konania v sume 214,58 Eur (prevzatie a príprava právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. 51,45 Eur, vyjadrenie k návrhu na obnovu konania podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. g/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. 51,45 Eur, odvolanie proti rozhodnutiu podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. g/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. 51,45 Eur, 2-krát režijný paušál za rok 2014 v sume 8,04 Eur, režijný paušál za rok 2015 v sume 8,39 Eur, 20% DPH 35,76 Eur). Pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal krajský súd z výšky plnenia, ktoré bolo uložené navrhovateľovi v základnom konaní (736,96 Eur).

Toto rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.